

גָּדוֹל וְלֹא יִסָּף, דִּלָּא פִּסְקֵי מִבוּעֵי לְעֶלְמִין ה' ראשונה זו היא
 בחינת קול גדול ולא יסף כי לא פוסק נביעת השפע ממנה לעולמים כי היא נהר היוצא מעדן
 תמיד, וְכֹל אֵינוֹן קוֹלוֹת תַּמָּן אֲשֶׁתְּכָחוּ כִּד אֲתִיְהִיבַת
 אוֹרֵייתָא לְיִשְׂרָאֵל. וכל אלו השבעה קולות שבהם ניתנה תורה מושרשים
 בבינה ושם נמצאו בהעלם גדול וְכֹלֵא נִפְקָא מִהָהוּא קוֹל פְּנִימָאָה
 דְּכֹלֵא, בְּגִין דְּבִיהַ תִּלְיָא מְלֵתָא וכל הקולות האלו מהבינה יצאו שהיא
 הקול הפנימי מהכל לפי שבה תלוי מתן תורה, אבל מדריגת הבינה עצמה אינה מושגת
 כלל.

עשרת הדברות שנאמרו במשנה תורה משה אמרם מפי עצמו

הָאֵי דְּאֶקְרִי מִשְׁנֵה תוֹרָה, מִשֶּׁה מִפִּי עֲצֻמוֹ אֶמְרָן עשרת
 הדברות שנאמרו במשנה תורה משה אמרם מפי עצמו כלומר התפארת אמרה
 אותם דרך המלכות הנקראת פה. וְהָאֵ אֻקְיָמְנָא מְלָהּ וּכְבֵר בִּיאֲרֵנוּ הַדְּבַר שֶׁעַל
 כן לא נאמר משה אמרם בעצמו אלא מפי עצמו. אִמְרֵי הָכִי וְעוֹד יֵשׁ לִפְרֹשׁ לְמַה
 נֶאֱמַר כֵּן "מפי עצמו". אֶלֵא חֲכֻמָּה עֲלָאָה, פְּלֵלָא דְּאוֹרֵייתָא
 אֲתִקְרִי, אלא חכמה העליונה דאצילות היא כללות התורה כי שורש התורה נעלם
 ביסוד דאבא ומשם יצא כמבואר על הכתוב תורה צויה לנו משה שהוא בחינת יסוד דאבא.
 וּמְנָה נִפְקָא כֹּלֵא, בְּהָהוּא קוֹל פְּנִימָאָה ומהבינה שנקראת קול
 הפנימי יוצאת כללות התורה הנמשכת לה מהחכמה לְבַתֵּר מִתִּישְׁבָּא כֹּלֵא
 וְאֲתִאָּחֵד, בְּאֲתֵר דְּאֶקְרִי עֵץ הַחַיִּים אַח"כ מתיישב הכל תורה

הלימוד היומני

לע"נ כליפה גרמון בן חוה ז"ל

שבכתב ותורה שבע"פ ונאחו במקום הנקרא עץ החיים, וביה תליא כלל ופרט, תורה שבכתב ושבעל פה ובו תלוי תורה שבכתב שבו"א הנקראת כלל ותורה שבע"פ שבמלכות הנקראת פרט, והוא אקרי תורה ומשנה תורה. ואז ז"א נקרא תורה ומשנה תורה והמשנה תורה נאמרה מפי משה דהיינו שנמסרה למלכות שהיא הפה של ז"א הנקרא משה וממנה ניתנה לישראל בקדמיתא גבורה דלא פסיק בתחילה בעשרת הדברות שנאמרו בפרשת יתרו יצאה התורה מהבינה שהיא בחינת גבורה שאין שפעה נפסק לעולם, והשתא כללא כחדא. ועכשיו בדברות השניות שבמשנה תורה יצאו מבחינת ז"ן כשהם ביחד כי משה בחינת ז"א אמרן מפי עצמו היינו מהמלכות הנקראת פיו בגין כך הכא באלין עשרת הדברות, פלא רשים בוא"ו ולכן כאן בעשרת הדברות שבמשנה תורה הכל כתוב בו' כמו, ולא תנאף, ולא תגנוב, ולא תענה, ולא תחמוד, ולא תתאוה וזה בחינת אות ו' דהוי"ה שהוא בחינת ז"א, והא אוקמוה וכבר ביארוה.

החמדה היא מדריגה אחת והתאוה היא מדריגה אחרת

אמר רבי יוסי, מאי ולא תתאוה, פיון דכתיב ולא תחמוד, דהא בהאי סג' שאל רבי יוסי מרבי אלעזר מהו שנאמר ולא תתאוה והרי כבר אסר לחמוד ממון חבירו ואמר ולא תחמוד ובוה מספיק כי התאוה והחמדה שניהם כדי להשיג ממון חבירו. אמר ליה, זכאין אינון מארי קשומי. המידה חד דרגא. תאוה דרגא אחרא אמר לו רבי

הלימוד היומני

לע"נ כליפה גרמון בן חוה ז"ל

אלעזר אשריהם אותם בעלי חכמת האמת שפירשו כבר כי החמדה היא מדריגה אחת והתאווה היא מדריגה אחרת. **חֲמִידָה, דְּאֵי יְכִיל, אָזִיל לְמִיסַב דְּיֵלִיָּה בְּגִין הָהִיא חֲמִידָה דְּנִקְט, אָזִיל לְמַעְבַּד עוֹבְדָא** איסור לא תחמוד הוא על חמדה במעשה שאם יכול הוא הולך לקחת את ממון חברו בשביל החמדה שיש לו בליבו הוא הולך ועושה מעשה. **תְּאֹוָה, לְאוּ הֲכִי. דְּהָא אֲפִילוּ דְּלֹא יְנַקוּט אֹרְחָא לְמַהֲדָא אֲבַתְרִיָּה** אבל לא תתאוה אין זה כך אלא אפילו לא יאחזו בדרך ללכת אחריו ליקח ממנו אלא רק נתאוה בליבו שיהיה לו את ממונו של חברו עובר בלאו זה, **וְהָא אֹקְמוּהָ חֲבַרְיָא** וכבר ביארוהו החברים.

במשנה תורה נוספו וויין להורות בזה על המלכות שנקשרת בז"א

אָמַר לִיָּה רַבִּי יוֹסִי, אֲמַאי לָא פְּתִיב וְלֹא תִרְצַח, פְּהֵינִי אֲחֲרֵינִי שאל עוד רבי יוסי את רבי אלעזר למה לא כתוב ולא תרצח בו' כמו שאר הדברות שבמשנה תורה שנאמרו בו'. **אָמַר לִיָּה בְּגִין דְּדַרְנָא דְּדִינָא בְּגִבּוּרָה תִּלְיָא, וְלֹא בְּאֲתָר דְּרַחֲמֵי, בְּגִין כֶּף לֹא תִרְצַח לָא פְּתִיב בֵּיָּה וְא"ו.** השיב לו רבי אלעזר לפי שהרציחה היא דין והיא נמשכת ותלויה בגבורה שהיא בחינת המלכות ולא ברחמים שהוא בחינת ז"א ולכן אין בו ו' הרומז לז"א **וּבְגִין דְּבַעֲיִין חֲמִשָּׁה וְוִין אֲתוֹסָף וְא"ו וְלֹא תִתְאֹוָה, דְּהָא בְּלֹא תִרְצַח לָא בְּעֵי לְמִשְׁרֵי וְא"ו, וְאֲתוֹסָף הָכָא** ולפי שצריך שיהיו ה' וויין להורות בזה על המלכות שהיא בחינת ה' הנקשרת עם ז"א לכן

נתוספה אות ו' בלא תתאוה אע"פ שאינו דיבור לעצמו כיון שבלא תרצח לא ראוי לכתוב

בו ו' ונוסף בלא תתאוה במקום זה.

רבי פנחס משבח ומהלל את רשב"י ואת רבי אלעזר

שְׁמַע רַבִּי פִּנְחָס דִּיתִיב אֶבְתְּרִיהּ, וְנִשְׁקִיחַ. בְּכַה וְחִיידְךָ

שמע רבי פנחס שישב אחריו את דברי רבי אלעזר ונשקו ובכה וחיידך. **אָמַר**

גּוֹר אַרְיָה, לֵית מֵאן דְּקָאִים קַמִּייהוּ, אמר רבי פנחס על רבי אלעזר

שהוא גור אריה כי אביו רשב"י הוא אריה והוא בנו אין מי שיכול לעמוד לפניו **מֵאן**

יְכִיל לְקַיִמָּא קַמִּיהּ וְאַבוּהּ בְּעֵלְמָא מי יכול לעמוד לפני רבי אלעזר

ולפני רבי שמעון בעולם. **וְזַפְאָה חוּלְקִיהוֹן דְּעַדִּיקָא, וְזַפְאָה**

חוּלְקִי בְּהַאי עֵלְמָא, וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי, דְּזַכִּינָא לְהַאי אשרי

חלקם של הצדיקים ואשרי חלקי בעולם הזה ובעולם הבא שזכיתי לזה שחתני רבי שמעון

ונכדי רבי אלעזר כן[ח]. **עַל דָּא כְּתִיב** על זה כתוב, (איוב כב) **יִרְאוּ**

עַדִּיקִים וַיִּשְׂמְחוּ.

אור הרשב"י

פנחס בן יאיר חמיו בחמישים עטרות לעולם הבא.

ולכן אשרי חלקו של האדם הזוכה להשיא ביתו לתלמיד חכם.

[ח] כי ההתן מזכה לחמיו בעולם הבא ויש לזה עוד ראייה מסוף האידרא רבה שאמר אליהו הנביא לרשב"י שביום הזה שבו סיים רשב"י לפרש את האידרא רבה עיטרו לרבי

הלימוד היומני

לע"נ כליפה ג'רמון בן חוה ז"ל